

om mellem en skolelærer og en elev, og det må heller ikke være sådan. Og man kriminaliserer altså forholdet mellem forældre og børn med det her, sådan som det allerede har været fremført, og det er dybt betænkeligt.

Og så vil jeg sige til ministeren: Kan ministeren ikke selv være bange for at falde i fælden, for ifølge dagbladet B.T., sagde ministeren, da hele denne historie kom frem, at ministeren aldrig direkte havde slået sine børn, men »højst rusket dem i armene en gang imellem.« Så hvis ministeren virkelig gør sådan nogle ting, er ministeren så ikke bange for selv at blive indberettet, hvis ministeren afskaffer revselsesretten?

Erling Oxdam (V):

Jeg hører absolut til den gruppe, der mener, at det er en falliterklæring at slå sine børn. Jeg er således ikke engang enig i det gamle udtryk, at den, der elsker sin søn, tugter ham i tide, for man kan ikke tæve børn til at være ordentlige mennesker. Men der kan være øjeblikke, hvor man er ophidset.

F.eks. fik vores barn, hvad vi kalder smæk, da hun løb ud mellem nogle holdende biler og var lige ved at blive kørt ned. Men det var ikke, for at det skulle gøre ondt, men for at hun skulle blive forskrækket og dermed blive klar over, at det ikke måtte ske mere.

Og har ministeren tænkt over, om familierne i Danmark vil acceptere, at børn kan anmelde deres forældre til politiet, således at det faktisk er børnene, der får magten i hjemmet, om danske hjem virkelig vil acceptere dét? Og vil ministeren ikke overveje, om truslen om anvendelse af smæk over for børn ikke er nok, således at forældre blot en gang imellem kan true med det, men uden at effektuere det?

Frank Dahlgaard (KF):

Jeg ved ikke, hvor meget en trussel, som man ved ikke bliver effektueret, er værd, men justitsministeren talte altså om at fjerne den sidste rest af usikkerhed.

Men ved at fjerne revselsesretten – som jo i dag med den lovgivning mod vold, vi har, altså straffeloven, administreres meget tæt, som ministeren selv sagde – indfører man så ikke netop en ny rest? For tør forældre så overhovedet tage fat i armen på deres små børn, når de opfører sig helt vanvittigt på offentlige steder – og måske er til fare for sig selv eller andre – hvis der er nogle, der ser det, og de derfor kan risikere at blive anmeldt? Dér bliver der en usikkerhed.

Og er ministeren helt kold over for, at børn i et ophidset øjeblik kan anmelde deres forældre til politiet og myndighederne? Og hvis det er svenske tilstande, man ønsker indført, så kan anmeldelsen ikke trækkes tilbage bagefter, selv om børnene fortryder det, og så skal de gå med det åg resten af livet. Er ministeren slet ikke klar over det?

Holger Graversen (S):

Der synes at være en stor diskrepans mellem den måde, de borgerlige ordførere opfatter revselsesretten på, og den tid, vi har brugt på at tale om vokse vold her i salen, for vi ved jo alle, at den grundlæggende måde, børn lærer på, er ved at efterligne de voksne, primært forældrene.

Er ministeren derfor ikke enig i, at der kan være en klar sammenhæng mellem revselsesretten og vokse vold?

Villy Søvndal (SF):

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål før, og jeg synes, det igen bliver aktualiseret, for når der anvendes ord som »angiveri« og »kriminalisering« af forholdet mellem forældre og børn, synes jeg, der er brug for at vide, om det på de områder, hvor vi allerede har afskaffet menneskers ret til at bruge det at slå på hinanden som argument – nemlig i forholdet mellem ægtefæller og på de offentlige institutioner – har betydet en stribe af angiverier mellem ægtefæller og af lærere fra deres elever.

Det vil jeg bede ministeren om at besvare, for hvis det ikke er tilfældet, falder hele argumentationen fra fru Pia Kjærsgaard, hr. Erling Oxdam og hr. Frank Dahlgaard jo til jorden.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Til fru Pia Kjærsgaard kan jeg sige, at en klarificering af myndighedslovens bestemmelser i § 2, stk. 2, har det formål at fjerne den juridiske usikkerhed, som hersker i juridiske kredse.

Jeg ved ikke, om fru Pia Kjærsgaard er bekendt med det, men der findes jo indtil flere udmærkede skrifter om den juridiske fortolkning af, hvorvidt der er et straffrit område i Danmark, hvor forældre har ret til fysisk at afstraffe deres børn.

Målet er at fjerne det område, altså helt i tråd med det, hr. Oxdam var inde på: vi må lære som forældre, at det ikke er igennem fysisk afstraffelse, vi gør vores børn til bedre medborgere. Det er ikke derigennem, vi påvirker dem og opdrager dem til at blive bedre mennesker. Det